

זהו: רס"ן

הפנתון

בחוף רעשה הארץ. האנשים נצמדו אל מקלטיהראדיו, בלעו את כותרות העיתונים, נעצו עיניהם בתמונות צלילתה של הצוללת שדמתה עתה בעיניהם למפלצת, הקדירו פנים ומחו דמעות. בחוף עסקו הבריות באלף ואחד ניהושים, ואחוזי-מתח היטו אוזניים לכל שמועה שפשטה בקרן רחוב. בחוף היה עצוב, השמיים האפירי וגשם-זלעפות ניתך על הארץ.

בבית קטן, מול חוף-הים, ברחוב מגדלי שבקרית-ים, ישבה האשה שכל הארץ עקבה אחר גורל בעלה — מפקד הצוללת דקר, האיש היחיד שהיה מסוגל — אולי — להרשיע את שאר 68 אנשי צוות-הצוללת. במידה ומשהו בכלל עוד יכול היה להושיעם.

היא לא בכתה. היא לא פרכה אצבעותיה בעצבנות. היא נטלה על ברכיה את בנה הקטן, עודד, בן הארבע וחצי, ויחד איתו שרה: "השקדיה פורחת / ושמש אור זורחת / צפורים מראש כל גג / מבשרות את בוא החג..."

כשיריהרדיו לא נפתח, אסילו במועדי שידור-החדשות. העיתונים וביהם תמונות הבעל ואבא, לא הוכנסו לבית. לנעמי רענן, ממושקפת, נמרצת ונוסכת בטחון על סביבתה, היו רק שני אמצעי-תקשורת שאיפשרו לה לעקוב אחר גורל בעלה, האיש שציי חמש מדינות חימשו אחריו בלב ים: היס, שגליו התנפצו כמה עשרות מטרים מול חלונה — ומכשיר-הטלפון.

עודד, בן הארבע וחצי, צייר על גבי

קודם לכן, חזרה לכאן עם ילדיה, מנמל פורטס שם שהתה שנה במחיצת יעקב. הכל בפנים כאילו נועד להזכיר למי היא נט דלת-הכניסה ובה חלון דמוי צוהר-אניה. שולחני עשוי מהגה של ספינה. פוחלץ של שחף על הכו ושורה של סמלי חיל-הים שליוו את הקאריירה ו של רס"ן יעקב רענן: טרפדת, משחתת וצו



לדרך הביתה בבסיס הצוללות הבריטי שבנמל פורטסמות, מר"ן על צוללת חיל-הים דקר נס השרות הפעיל, ובעיקבות טכס זה יצאה לשרות תימונים ותרנגילים בחופי-סקוטלנד. לאחר



גליון נייר לבן, צוללת ארוכה-ארוכה ובתוכה שלוש מיטות בלבד: לאמא, לסבא ולו עצמו. שלושה שמעולם לא ירדו בצוללת, אך שלב הילד שלו חש כי היו צריכים להיות עם אבא.

גידי בן השמונה, חזר מהחצר, כשמכנסיו רטובות עד למותניו. הוא גילה שלולית גדולה, קרוב לבית, החליט לחצות אותה "כדי לראות איך דייגים מרגישים בסערה".

"תן לו מים והוא כבר בתוכם", רטן הסב. הבן הבכור, בן ה-10, שהיה מודאג לשמע הידיעות על העלמה של צוללת-אביו, הלך להכין שיעורים אצל חבר.

כל הדודות והגיסים שהתאספו בדירת יעקב רענן, רצו לפרוץ בבכי. בזווית פיו תיהם ניכר היה שליכם נקרע במ סנימה. אבל די היה להתבונן בנעמי, המחייכת, האופטימית והמקוה; די היה לראותה מת-בדחת, משתעשעת עם ילדיה, קורנת למראה קרן שמש שחזרה מבעד לעננים — כדי לדעת שבבית הוה אסור לבכות.

היא ישבה, רגועה על הספה שבבית שלהם — שלה ושל יעקב. רק ימים ספורים

